

Semnal: invizibilitate transmisă

Artiști: Irina Botea Bucan și Jean Dean

Curator: Daria Ghiu

14 septembrie – 31 octombrie 2016

Radio: actul de a comunica înțelesul la prima ascultare, prin procesul de transmitere a cuvintelor, sunetelor și tăcerii „în timp”... de la Casa Radio oficială, în curtea comună a apartamentelor individuale.

Semnal: un serviciu public de radiodifuziune transmis în sufrageriile personale... o înregistrare a răspunsului comunității... o reconstituire performativă în studioul de teatru radiofonic... o instalație negociată din memorii colective.

(Jon Dean)

„Mă interesează să construiesc portaluri, nu lucrări de artă”, declară Irina Botea Bucan în plin proces de lucru la noua sa expoziție, gândită și creată împreună cu Jon Dean. O cabină de înregistrări, o cameră de proiecții video, o sufragerie, un coridor izolat fonic care duce către toate aceste spații. Sunetele învăluie locul. Mărturisirile, istoriile, amintirile, zgomotele imprecise, încercările ratate sonor, fragmente de sunete retezate în aer – toate te fac să te simți în agora, în spațiul domestic al casei sau în spațiul protejat al cochiliei. Te strecuri printre sunete și intri automat în intimitatea acestora. Tu, cu prezența ta fizică, dai corp vocilor; tu ești corpul lor. Fiecare voce fără corp va întâlni vocile reale, ale vizitatorilor, ale vecinilor expoziției, vocile grădinii interioare a casei, vocile liceenilor de peste drum. Sunetele se apropie și se completează, cresc și devin altceva.

Casa Radio se află în centrul acestui proiect expozițional. Fără să își aleagă un spațiu central în expoziție, ea pătrunde acolo inefabil, la fel cum radioul intră în case și dă libertate imaginației. Teatrul radiofonic care te așază în mijlocul acțiunii, poveștile pentru copii, vocile pe care le recunoști din cele mai infime inflexiuni. Povestea unei Case Radio impunătoare, pe alocuri intimidante, și totuși capabilă la orice pas să recreeze intimitatea, povestea unei case-han, cu locuitori care vin, se opresc pentru mai mult sau mai puțin timp, ating cu poveștile lor zidurile casei și apoi pleacă mai departe. O sufragerie cu două fotolii, o veioză cu abajur, un televizor așezat central și multe voci care vin din cele patru colțuri ale camerei, ca niște zeități protectoare ale casei. Care e oare rolul televizorului și ce își/îți spun, în același timp, vocile?

Dominația vizualului, a tehnologiilor spectacolului își găsește un contrapunct: sunetul. Pe undele radio, imaginația se mută în casă, la fel gândurile radicale. Radioul e ideologie și propagandă, dar e și vindecare, creație. E otravă și antidot. Radioul e locul pentru „parole in libertă” (Marinetti), dar și mediu al manipulării, al ideologiei politice, aspru criticat de Bertolt Brecht ori Rudolf Arnheim. Radioul, așa cum recomanda același Brecht, trebuie să știe să transmită, dar și să primească, să asculte, să nu izoleze, ci să construiască o relație. Radioul trebuie să știe să dea voce multiplelor voci. Radioul recreează prezența, proximitatea și imaginația. El poate face posibile comunitățile, acele comunități ne-reprezentabile, din „La comunită che viene” a lui Agamben.

O expoziție deschisă continuu către comunicare, o expoziție despre oameni, despre scene de teatru imaginare, despre bănci de sunete, despre un cocoloș de bandă magnetică pe care dacă o frământă în mâini poate părea freamătul unei păduri nesfârșite de toamnă. Cu participarea extraordinară a actriței Alexandrina Halic și a regizorului Vasile Manta.

(Daria Ghiu)

Mulțumiri speciale: Alexandrina Halic, Vasile Manta, Attila Vizauer, Octav Avramescu, Maria Balabaș, Aurora și Vasile Bucan, Cătălin Crețu, Adina Dragomir, Bogdan Florea, Elisabeta Horea, Maria Iancu, Nicu Ilfoveanu, Doru Malanciuc, Felicia Mihalca, Adrian Modreanu, Marilena Negoescu, Horia Pop, Magda Negru, Cristian Petrescu, Cornel Poterașu, Anca Poterașu, Adi Poștașul, Renata Rusu, Vasile Scripcariu, Cristina Stoenescu, Marius Vătămanu, Sasha

Partener Media: Radio România Cultural